

DARCY COATES

PARAZITI

CO DĚLAT, KDYŽ SE SMRT TVÁŘÍ JAKO PŘÍTEL?

PARAZITI

PARASITE

Copyright © Darcy Coates 2016

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2025

Cover © Martin Kopecký 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6758-8 (pdf)

DARCY COATES

PARAZITI

přeložil Petr Kovács

F0B0S

ČÁST PRVNÍ

Stanice 331

1

Jen si nasadila přilbu a vychutnala si tiché zasyčení a cvaknutí, které jí oznámilo, že je řádně uzamčená. Většina zaměstnanců základny si stěžovala, že musí tyto těžké a tlusté skafandry nosit i při rutinních hlídkách, ale Jen je měla ráda. Cítila se v nich v bezpečí, jako by se k ní zvenku nemohlo nic dostat.

Carly si zafixovala rukavice a na zkoušku zavrtěla prsty, pak se na Jen usmála přes tónované sklo přilby. „Sakra, už jsem se vážně nemohla dočkat, až z téhle díry vypadnu.“

Jen se Carly nikdy nezeptala, co přesně udělala, že ji poslali na tuto miniaturní stanici na druhém měsíci planety Perros, a Carly jí to sama neřekla –, ale muselo to být něco hodně zlého. Na stanici 331 nekončili lidé jen tak náhodou, a z nich tří, co tu sloužili, byla Carly tou nejméně vhodnou, aby snášela její monotónnost a izolaci.

Jen si zkontrolovala ovládací prvky na zápěstí, aby se ujistila, že je všechno dokonale vzduchotěsné. Carly už čekala připravená u dveří, přeskakovala z nohy na nohu a mávala rukama. „No tak dělej. Jdeme na to.“

Z reproduktorů v přilbě zašuměl tichý hlas: „Jen, čekám na vaše ‚všechno v pořádku‘.“

Otočila se k plexisklovému oknu. Za ním stála Alessička a skláněla se nad ovládacím pultem, jemnou, krásnou tvář napnutou soustředěním. Jako jediná si v jejich tříčlenném ženském týmu nechala dlouhé vlasy a nyní jí jako vodopád padaly podél štíhlého hrdla a zlehka se otíraly o ovládací pult.

„Všechno v pořádku,“ ohlásila Jen a na potvrzení svých slov zvedla oba palce.

Alessička se na ni měkce usmála a pak se podívala na její družku. „Jak se cítíš, Carly?“

„Kdybych měla být ještě o chlup připravenější, tak tady vybuchnu jako bomba.“ Carly se pootočila, aby se mohla podívat do okna. Měla oči dokořán a potřebu být zase volná měla vyrytou v každém rýsu tváře.

Následovala chvilka ticha.

„Carly, tvůj monitor hlásí, že nemáš řádně dovřenou přílbu.“

Alessičce se zachvěl hlas. Hádky s Carly nesnášela, ale Jen ji znala natolik dobře, že si ani na okamžik nemyslela, že kvůli tomu přehlédne problém, který objevila, lhostejno jak malý byl. Bylo to zároveň požehnání i prokletí; někdy kvůli tomu na hodinu i více uvízly ve vzduchotěsné přechodové komoře, zatímco se Alessička nahoře snažila problém vyřešit..., ale Jen si tak mohla být přinejmenším jistá, že je nepošle ven za nestandardních podmínek.

Její partnerka s ní tento názor ovšem nesdílela. Carly spustila příval nadávek a kopla do dveří přechodové komory. „Tohle už jsme přece řešily stokrát. Je to problém ve zpětný vazbě nebo tak něco. Říkám ti, že ta přílba je dokonale zacvaklá.“

Alessička zkoumala údaje na monitoru. Jen viděla, jak se jí na tváři perlí kapky potu a jak se musí ze všech sil

ovládat. „Raději si projedu nějakou diagnostiku toho...“
Vražedný výraz Carlyiny tváře ji přiměl, aby se odmlčela.

„Přisahám, Lessi, jestli tuhle hlídku zdržíš ještě o minutu, vlastnoručně tě večer uškrtním ve spánku.“

Alessička ztuhla a Jen se rozhodla, že je čas zasáhnout.
„To stačí, Carly. To není vtipný.“

„A kdo říkal, že vtipkuju?“

Jen zvedla ruku, aby svou partačku uklidnila, a pak se obrátila k ženě u ovládacího pultu. „Lessi, v tomto případě tě budu muset obejít. Tu přílbu jsme přece kontrolovaly a ty sama jsi prohlásila, že je to nejspíš zádrhel ve zpětné vazbě. Kromě toho jsou to už celé měsíce, kdy jsme tady zažily něco napínavějšího než pár slizáků. Pochybuju, že by Carly zrovna dneska potřebovala testovat těsnost přílby.“

Alessička lehce přikývla a začala mačkat tlačítka na ovládacím pultu. „Připravte se na otevření brány za 20 vteřin.“

„Konečně,“ ulevila si Carly.

Jen postoupila ke své partnerce blíž ke dveřím. Každá si vzala ze stojanu jedno žihadlo uchycené ke zdi a zapnula ho. Žihadlo bylo jejich hlavní zbraní proti všemu, co žilo mimo stanici. Vypadalo jako puška s prodlouženou hlavní, jejíž špička byla vybroušená do velké ocelové jehly. Smyslem bylo zabodnout jehlu do nežádoucích tvorů, na které na měsíce narazí, a stisknout spoušť. Žihadlo uvolnilo do těla těchto forem života dávku neurotoxinů, které je během několika vteřin usmrtily.

Tohle byl jeden z jejich úkolů na stanici 331: zbavovat měsíc nepřátelských bytostí, které se sem dostaly z komet či z vesmírného odpadu. Některé z novějších stanic byly zamořeny mnohem zajímavějšími a agresivnějšími tvory, jako byly například parydony a „plíživky Heleny“, a musely

si na nadřazené planetě vyžádat posily. Ale přestože byla stanice 331 na dalekém měsíci téměř na konci kolonizovaného vesmíru, její posádka se zřídka musela potýkat s něčím horším, než byli „druci“ a „slizáci“.

„Vnější dveře se otevírají,“ oznámila Alessička do reproduktorů v přílbách a ocelové dveře před nimi se syčivě rozestoupily.

„Ano!“ zavýskla Carly a tak rychle, jak jen toho byla v neforemném skafandru schopná, vyrazila na měsíční povrch. Udělala tři kroky a kopl do prašné země, čímž sama sebe vyslala téměř tři metry do výšky, aby pak zase začala klesat, a nakonec přistála v oblaku rudého zvířeného prachu. Jen se za ní vydala o poznání pomaleji a užívala si báječný pocit stavu beztlíže způsobený nižší venkovní gravitací.

Měsíc nebyl nikterak ošklivý, *jen* nudný. Jeho nerovný povrch byl plný kráterů po nejružnějších asteroidech a vesmírné suti, které na něj po tisíciletí dopadaly. Stanici 331 tvořily čtyři malé obytné místnosti, jedna přechodová komora a jedna řídicí místnost. Byla zbudována v chráněném terénním zářezu a ze tří stran ji obklopovaly rudé skály. Dostávalo se jí tedy pouze čtyř hodin přirozeného slunečního svitu denně.

Carly sprintovala vpřed, žihadlo držela pevně v obou rukou a pátrala po cíli, na němž by si mohla vybit svoji nahromaděnou frustraci. Zmizela za okrajem kráteru a o pár okamžiků později jen uslyšela v reproduktorech v přílbě ostré prásknutí doprovázené nadšeným zavýsknutím. Carly našla svoji první oběť.

Jen se vydala opačným směrem a obešla základnu zezadu. Netrvalo dlouho a také ona našla první cíl: jen pár metrů od předních dveří se na skále držel slizák. Hrouda

černého slizu velikosti člověka se neustále vlnila, jak se její vnitřní orgány snažily přeměnit měsíční minerály na živiny.

Slizáci nebyli nebezpeční, ale pokud se vymkli kontrole, dokázali být otravní. Zanesli dveře, ničili zařízení, a pokud měli dostatek času, dokázali se prokousat dokonce i ocelí. Jen přitlačila hrot jehly do houževnaté kůže slizkého tvora, odjistila pojistku a stiskla spoušť. Zpětný náraz ji udeřil do ramene, zbraň vypustila dávku jedu a Jen odstoupila, aby se dívala, jak se slizák zmítá a kroutí.

Vědci tvrdili, že slizáci nejsou o nic inteligentnější než rostliny, ale Jen nedělalo dobře, jak se nešťastný tvor svíjí, jeho tělo bublá a nakonec se roztrhne. Stála stranou, dokud pohyb před ní zcela neustal. Pak si odepnula od pasu jeden z háků a zasekla ho do zpěněné kůže mrtvého slizáka.

Odvlekla ho dozadu k odpadové jednotce za stanicí – nízká přitažlivost vážně měla i své výhody –, a když cpa-la tělo do vstupního otvoru, zaslechla v přílbě prasknutí. Carly dostala dalšího.

„Jen, Carly,“ ozvala se jim Alessička. „Vidím na monitoru živou formu u větrné korouhve. Vypadá to na slizáka, ale je to pořádný kus.“

„Jdu na to,“ potvrdila Carly a zněla, jako by se jí nedostávalo dechu. Jen ovšem neuměla určit, jestli je to náma-hou nebo přílišným vzrušením z lovu.

Jen zkoumala pohledem perimetr stanice, aby se ujistila, že je kolem čisto, a teprve potom vyrazila dál. Slyšela, jak si Carly brouká a míří k větrné korouhvi, která se nacházela na skalnatém výstupku asi kilometr od základny. Dvakrát zastavila, aby žihadlem zlikvidovala tvory, kteří se jí připletli do cesty, a jednou hlasitě zaklela, když si podle

všeho narazila palec o kámen. Jen ji pomalu přestávala vnímat a soustředila se na svou vlastní práci – což bylo zarazit žihadlo do dalšího slizáka a páru tlustých, žilnatých rostlin, které se na holém povrchu měsíce snažily přežít – takže málem přeslechla, když Carly zavolala její jméno.

„Co se děje?“ otázala se a přicvakla k háku se slizákem šňůru, aby ho mohla odvléct ke kontejneru.

„Ta věc u korouhve – to není slizák. Je to... sakra, nemám ponětí, co to vlastně je.“

„Popiš to,“ ozvala se Alessička.

„Je to... je to... obrovský. Možná čtyřikrát větší než já. Černý, hrudkovitý, s červeněma žílama po celém těle.“

„S červenýma žílama?“ ujišťovala se Alessička. „Ne se žlutýma, jako to mají plíživky Heleny?“

„Ne, rozhodně červeněma. A pulzuje v nich. A taky to má... ze základny tomu vycházejí takový úponky. Vypadají jako kořeny. Myslím, že se pohybují, ale hodně pomalu.“

Následovala odmlka a Jen slyšela, jak Alessička na stanici ťuká do klávesnice. „O něčem takovém jsem ještě neslyšela,“ řekla nakonec, „a v systému jsem žádnou shodu také nenašla. Nemám zavolat na Perros, Jen?“

Zavolat na Perros, jejich nadřazenou planetu, v podstatě znamenalo, že žádají posily. Technicky vzato to bylo přesně v souladu s protokolem pro případ kontaktu s neidentifikovatelnou životní formou, ale tento protokol prakticky žádná stanice nedodržovala.

„Ale houby,“ ozvala se Carly. „Vypadá úplně neškodně. Podle všeho se pohybuje ještě pomaleji než slizáci. Rychle to do něj píchnu a pak si zase můžeme jít po své práci.“

Alessička odpověděla nejistým hlasem, z něhož byl patrný neklid. „Nepokračuj. Nemáš povolení.“ Ještě chvíli zaváhala a pak dodala: „Nemá... nemá povolení, že, Jen?“

Jen si povzdychla. Zavolat na Perros znamenalo pro všechny zúčastněné starost navíc. Posily se k nim stejně nedostanou dřív než za dvacet osm hodin, a pokud měla Carly pravdu a nová živá forma byla buď vegetace, nebo nepředstavovala nebezpečí, lidé na Perrosu nebudou mít radost z toho, jak tu plýtvají jejich časem.

„Zůstaň tam, kde jsi, Carly. Jdu za tebou a vyřešíme to společně.“

„Vážně nechcete, abych ho píchla hned teď? Je to pořádně ohavnej –“

„Ne!“ Jen odepnula slizáka, kterého měla přivázaného na šňůře u pasu. „Zůstaň tam a nehýbej se.“

„Fajn,“ zamručela Carly a Jen měla pocit, že v přílbě zaslechla, jak si Alessička na pozadí tiše oddechla.

Jen poskakovala po měsíčním povrchu a při každém kroku jí od bot létaly chuchvalce prachu. Perros se zvedal na horizontu nalevo od ní a vpravo viděla jeden z jeho sesterských měsíců. Na stanici 331 neměli žádný řádný *den* ani *noc*. Měsíc jako by uvízl v nekonečném podvečeru. Jeho atmosféra vrhala na již bronzově zbarvený povrch rudou záři, tlumila sluneční svit a vrhala podivné, skákající stíny.

Jen byla ještě několik minut od větrné korouhve, když vtom slyšela, jak se Carly ostře nadechla.

„Co se stalo?“ zeptala se Alessička ve stejném okamžiku, kdy otevřela ústa i ona. „Carly?“

Carly se zasmála. „Páni. Tohle jsem vážně nečekala. Šťouchla jsem do toho a ono se to začalo hýbat.“

„Hýbat?“

„Jo, ty úponky, co vypadají jako šlahouny vinný révy, se začínají natahovat a šíleně se vlní. Jste si jistý, že to musíme zabít? Je to ta nejzajímavější věc, kterou jsme tady za poslední měsíce měly.“

Jen koplá do země a odrazila se, aby se přenesla přes skalnatý hřeben. „Sakra, Carly. Drž se dál, než tam dorazím. Nevíme, jak moc to může být nebezpečný.“

„Uklidni se,“ konejšila ji Carly. „Nemá to šanci se ke mně dostat. Vlastně si ani nemyslím, že by to vidělo. Je to –“ Carly prudce zalapala po dechu.

Jen slyšela škrábání a šelestění, pak ale Carly pištivě vykřikla.

„Carly?“ zvolala Jen. Přešla z hopsání do ostrého běhu a míhala nohama tak rychle, jak jí to tlustý skafandr a nízká přitažlivost umožňovaly. „Co se stalo?“

„Ksaku, Jen,“ dostala ze sebe Carly přes hlomoz na pozadí. „Dostalo mě to. Vypadlo mi žihadlo a nemůžu to ze sebe setřást –“ Carly zachroptěla bolestí a pak vykřikla něco nesrozumitelného.

Jen ještě přidala, poháněná stále silnějším strachem. Slyšela, jak Carly sípá a zvuk jejího dechu doprovázely praskavé zvuky, jako když se něco láme. „Ještě dvě minuty a jsem u tebe. Vydrž, Carly.“

Pak jí přílbu naplnil Carlyin křik a syrová hrůza v jejím hlase Jen rozechvěla. Zavolala na ni, ale buďto ji Carly neslyšela, nebo nemohla odpovědět; jen dál a dál křičela. Pištivý řev vystoupal k vrcholu...

Potom se rozhostilo ticho.

2

„Carly?“ vydechla Jen do ticha. „Carly? Slyšíš mě? Carly?“

„Má... odpojenou přílbu –“ pronesla Alessička do mikrofonu a hlas se jí chvěl hrůzou. „Její audio kompletně zmizelo.“

„K čertu!“ Jen měla pocit, jako by se ocitla v nějaké noční můře. Její cíl zůstával stále stejně vzdálený bez ohledu na to, jak rychle běžela. Konečně se jí podařilo vystoupat na hřeben a spatřit Carlyinu příšeru.

Ke skalám na úpatí kráteru se lepila mohutná změť černých šlahounů protkaných pulzujícími rudými potůčky. Šlahouny vyrážely vpřed, zkoumaly terén a snažily se najít něco, na čem by se mohly uchytit. Jen se zastavila v dostatečné vzdálenosti mimo jejich dosah a začala stvoření obloukem obcházet ve snaze objevit bílý skafandr, v němž byla její partnerka.

Nic takového ale neviděla.

„Lessi? Můžeš mi něco říct? Hlásí ti senzory, že by tady Carly někde byla?“

„Ne.“ Alessička zněla, jako by se dostala do stavu hyperventilace, ale bylo slyšet, že jí prsty kmitají po klávesnici neuvěřitelnou rychlostí. „Vy-vypadá to, jako by se její

přílba oddělila od zbytku skafandru. Nedostávám vůbec žádná data.“

„Dobře.“ Jen zvažovala své možnosti a pulz jí přitom divoce bušil ve spáncích. „Zkusím to bodnout žihadlem. Jestli se cokoli... *zvrtně*, nechod sem, ale okamžitě volej Perros.“

Alessička si přiškrceně povzdechla. „Ne. Jen. Prosím. Nedělej to –“

Šlahouny dál ohledávaly terén a hledaly kontakt, ale zdálo se, že zpomalují.

„Musím se pokusit Carly najít. Za žádných okolností neopouštěj základnu. A to je přímý rozkaz, Lessi. Rozumíš?“

„R-rozumím.“

„Fajn.“

Jen začala klouzat dolů po svahu k bytosti s chapadly. Dvě z nich podle všeho vycítila pohyb a natáhla se směrem k ní. Jen doufala, že když se jí podaří zapíchnout žihadlo a vpravit do nich dostatek jedu, aby stvoření zabila, bude mít ještě pořád šanci Carly najít a zachránit. Nechtěla ani myslet na to, v jakém stavu asi bude. Vzduch na 331 byl jedovatý, *a pokud Carly ztratila přílbu...*

Jedno z chapadel vystřelilo neuvěřitelnou rychlostí vpřed a omotalo se jí kolem kotníku. Zalapala po dechu, pokusila se uskočit, ale příšera byla nečekaně rychlá. Než si Jen stačila uvědomit, co se děje, ocitla se ve vzduchu, visela hlavou dolů a další chapadlo se jí omotávalo kolem těla.

Mávla žihadlem po nejbližším z nich. Vedle. Bytost k ní vystřelila další šlahoun, který se jí omotal kolem přílby a úplně ji oslepil. Slyšela praskavé skřípání, s nímž se černé, pulzující chapadlo pokoušelo oddělit přílbu od zbytku skafandru.

Tak tohle jsi tedy udělala Carly?

Vycítila, že se bytosti začíná zmocňovat frustrace, a pochopila, že má pouze pár vteřin, než se tvor pokusí přijít na jiný způsob, jak ji zabít. Zamířila naslepo žihadlem, a jakmile poznala, že hrot jehly pronikl něčím pevným, stiskla spoušť.

Ozval se děsivý, kvílivý zvuk a Jen se řítila k zemi. Ještě ve vzduchu se otočila a spatřila, že padá přímo na špičatý, rozeklaný kus skály, který jí zcela jistě prorazí skafandr. Na poslední chvíli ji ale jedno ze zmítajících se chapadel srazilo stranou a ona dopadla na holý, prašný kus svahu a svezla se po něm kousek dolů, než se konečně zastavila.

Bytost úplně zdivočela. Její chapadla sebou divoce mrskala na všechny strany, jako by se snažila bojovat s neviditelným útočníkem. Zběsilé kvílení neustávalo a vyplňovalo Jeninu přílbu. Vypadalo to, že se chapadla dokážou natáhnout na neuvěřitelnou délku, a Jen pochopila, že není v bezpečí ani tam, kde se momentálně zastavila. Začala se plazit vzhůru po úbočí kráteru, aniž by se přitom jen na chvíli odvážila odvrátit oči od mávajících chapadel. Teprve na hřebeni se otočila a běžela zpátky na stanici.

Strašlivý hluk jí byl neustále v patách. Jed bytosti ublížil, ale mrtvá nebyla; jedna dávka na tvora tak velkého nestačila a Jen se rozhodně nemínila vracet, aby bestii dorazila – zejména teď, když s téměř absolutní jistotou věděla, že Carly nemohla přežít. Bytost se jí pokusila servat přílbu, přesně tak, jak to nejspíš udělala i Carly. A u Jen se jí to nepovedlo jenom proto, že její přílba nebyla vadná.

V očích ji štípaly horké slzy a ona začala zuřivě mrkat, aby se jich zbavila. Pocit viny byl zdrcující; využila své pravomoci velitelky týmu a změnila Alessiččino rozhodnutí, i když Alessička pouze dodržovala předepsané postupy.

A teď je její partnerka mrtvá. Takhle to dopadá, když si člověk usnadňuje situaci a nebere svou práci vážně.

Přimhouřila oči a rozběhla se ještě rychleji. Toužila po jediném, být zase v bezpečí stanice s dvojitými ocelovými stěnami. Už nikdy nebude nadávat na to, jak je uvnitř malinká.

„Jen?“ vydechla jí Alessička do ucha. Její hlas zněl vyděšeně. „J-ji-tam?“

Na svém úprku před příšerou zapomněla své zbývající partnerce nahlásit, že je v pořádku. Alessička slyšela, jak bojuje, ale pak už nic. Jen ji nechala ve strašlivém napětí.

„Jsem tady,“ přihlásila se a snažila se dodat svému hlasu uklidňující jistotu. „Jsem v pořádku a vracím se. Carly už ne.“

„Rozumím,“ bylo to jediné, co ze sebe dokázala Alessička dostat. Tiše a nenápadně pak vzlykala po celou dobu, než se Jen dostala zpátky na stanici. Byla ještě mladá a Jen předpokládala, že doposud o žádného člena posádky nepřišla.

Když se před ní objevila mohutná kovová konstrukce stanice, Jen pocítila obrovskou úlevu. Přistoupila ke dveřím přechodové komory a požádala Alessičku, aby je otevřela. Dívka už musela jistě čekat s prstem na příslušném tlačítku; protože dveře se téměř okamžitě rozestoupily a Jen prošla do přechodové komory.

Podívaly se na sebe přes tlusté plexisklo, které oddělovalo přechodovou komoru a řídicí místnost. Alessička byla bledá a po tvářích se jí táhly mokré šmouhy slz. Přesto se jí ale podařilo zabránit tomu, aby se jí zlomil hlas, a provedla Jen celým vstupním protokolem, který společně absolvovaly už tolikrát, že se jim stal jejich druhou přirozeností. Tentokrát tomu ale bylo jinak. Tentokrát stála Jen

v přechodové komoře sama. Sama tu čekala, až se komora naplní dýchatelným vzduchem, aby si mohla svléknout skafandr a uložit ho na místo.

„Otevírám centrální dveře,“ zahlásila Alessička konečně a ocelové dveře, které je od sebe oddělovaly, se rozestoupily. Hned potom se Alessička vrhla Jen do náruče. Celá roztřesená ji prudce objala a Jen ji hladila po vlasech, dokud se zase neodtáhla. Dívčiny zarudlé oči pátraly v Jenině tváři a Jen se na okamžik vyděsila, že ji Alessička obviní – řekne jí, že za všechno může ona, protože ignorovala její varování o Carlyině přílbě – ale místo toho řekla: „Co mám udělat?“

Potlačit vinu i bolest bylo snazší, když měla cíl, na který se mohla soustředit. Jen se tedy chytila Alessiččiny otázky a odváděla ji k ovládacímu pultu. „Musíme poslat zprávu na Perros. Vysvětlit jim, že jsme tu našly novou formu života. A vysvětlit, co... se stalo s Carly. Požádat o pomoc.“

Budou si také muset vyžádat nového člena posádky, ale teprve poté, co se postarají o toho tvora venku a budou moci potvrdit Carlyinu smrt.

Jen se dívala Alessičce přes rameno, jak vytukává zprávu. Vzhledem k poloze stanice byla komunikace s nadřazenou planetou obtížná. Perros zprávu sice dostane, ale bylo nepravděpodobné, že by na ni odpověděl. Případná diskuse bude muset počkat, až dorazí posily.

„Posláno,“ konstatovala Alessička a otočila se na své otočné židli na velitelku. „Co ještě potřebuješ?“ Alessička potřebovala pracovat, aby nemusela myslet na Carly. Úplně stejně jako Jen. Bohužel, práce byla jednou z věcí, kterých se jim právě teď nedostávalo: většinu dne jim zabíraly hlídky, takže všechny rutinní záležitosti, které prováděly dopoledne, již měly za sebou.

Jen už otevírala ústa, aby navrhla, že znovu zkontrolují stav zásob, ale ostrý zvuk zvenku jí nedovolil dokončit myšlenku. Polekaně sebou trhly a podívaly se přes plexisklo do přechodové komory. K venkovním dveřím se tisklo něco velkého a tmavého.

To je ta obluda od větrné korouhve. Sledovala mě až sem, pomyslela si Jen v návalu paniky, ale postava venku se pohnula a Jen pochopila, kdo přesně tam ve skutečnosti stojí. Z nějakého důvodu si připadala ještě vyděšenější než předtím.

„Carly!“ zapištěla Alessička.

Venku, za vstupními dveřmi přechodové komory stála chybějící členka jejich posádky. Neměla na hlavě přilbu a její černé, kudrnaté vlasy se jí zpoceně lepily na čelo. Bušila pěstí do dveří a stíhala je úpěnlivými, zoufalými pohledy svých černých očí.

Alessička udeřila dlaní do tlačítka otevírajícího dveře přechodové komory a Carly se vpotácela dovnitř. Jen na ni nevěřícně zírala, ochromená tím, jak mohla v nedýchatelné atmosféře přežít tak dlouho, aby se od kráteru dostala zpátky na stanici. Vlastně byl zázrak už to, že přežila, když jí nestvůra strhla přilbu. Alessička změnila nastavení na ovládacím pultu a nyní jako o překot mluvila do mikrofonu.

„Vydrž, Carly. Dekompresuju přechodovou komoru – filtruju kyslík – stabilizuju těsnění. Ještě chvíli a budeš tady.“

Jen nedokázala odtrhnout od Carly oči. Carly se opírala o jednu ze stěn, těžce lapala po dechu a celá se třásla. Bylo nepochopitelné, jak se mohla dostat zpátky. *Víc než nepochopitelné. Vlastně zhola nemožné.*

„Carly?“ promluvila Jen do mikrofonu. „Jsi zraněná?“

Carly si rozepínala zbytek toho, co jí zbývalo z tlustého ochranného skafandru. Jen viděla, že je plný děr; jedna paže byla kompletně rozškubaná, a když se z něj Carly snažila vysoukat, Jen měla dojem, že uvnitř vidí červené cákance. „Jen pár modřin a škrábanců,“ pronesla Carly s roztřeseným úsměvem, „ale jsem živá a celá, takže si asi nemám nač stěžovat.“

„Díkybohu,“ vydechla Alessička. Upravovala utěsnění přechodové komory, aby vyfiltrovala toxický vzduch před tím, než otevře dveře na základnu. „Myslely jsme –“

„Jo, to já na chvíli taky,“ konstatovala Carly. „Slyšela jsem, jak jsi pro mě přišla, Jen, ale to už mě to drželo a já nemohla nic dělat. Jsem ráda, že se ti podařilo v pořádku utýct.“

„To já taky,“ odpověděla Jen automaticky a zkoumala ženu pohledem. Vypadala v pořádku, úplně v pořádku, a to v ní probouzelo hrůzu.

„Jo, a jen tak mimochodem, už je to mrtvý.“ Carly si vzala ze skříňky ručník a otřela si zpocenou tvář. „Ta příšera. Forma života. Věc. Když jsi to bodla, pustilo mě to a já jsem se dokázala dostat ke svému žihadlu a dorazila jsem to.“

„Rozumím.“

Alessička znovu působila jako někdo, kde se chystá rozplakat, ale na tváři jí zářil široký úsměv. „Tak fajn, Carly, otevírám centrální dveře.“

„Počkej.“ Jen chytila Alessičku za zápěstí a zabránila jí otevřít dveře, které je od Carly oddělovaly.

Dívka zamrkala a překvapeně se na ni podívala. „Udělal jsem něco špatně?“

„Ne, ale promiň, Carly. Budeš muset zůstat v přechodové komoře. V karanténě.“

Carly poklesla čelist. Přešla k plexisklovému oknu. „To má být vtip? Protože je vážně blbě načasovanéj. Chci se osprchovat, sakra.“

„Omlouvám se, Carly, ale byla jsi té věci vystavena. Nevíme, co to bylo nebo jestli tě to něčím nenakazilo. Musíš tam zůstat, než dorazí tým z Perrosu.“

„To je směšný!“ vyjela po ní Carly vztekle. „Pust mě dovnitř, Jen!“

„Určitě – určitě je v pořádku,“ přidala se Alessička a nasměle se usmála.

Jen jí pustila zápěstí. „Tohle nemůžeme riskovat. Je to jen osmadvacet hodin, Carly, pak tě dekontaminujeme a pustíme.“

Carly se na svou velitelku dívala s neskrývanou nenávistí a Jen cítila, jak z ní vyprchává odhodlání. *Třeba to s tou opatrností přeháním. Řekli nám, že vzduch tady je jedovatý, ale už nám neřekli, jak moc. Možná v něm někdo dokáže nakrátko přežít. Třeba to není tak neuvěřitelné, že pořád žije.*

Pak se Jen podívala na potrháný skafandr bez přílby pohozený na hromadě na zemi a s naprostou jistotou pochopila, že si vážně přeje, aby ty dveře zůstaly zavřené.

„Alessičko,“ obrátila se na mladší ženu. „Můžeš Carly přinést něco k jídlu a pití?“

Zdálo se, že se Alessička ještě nevzpamatovala ze šoku, že svoji parťáčku nevpustí dovnitř, ale přikývla a zvedla se od ovládacího pultu.

Carly se zhrouceně posadila k zadní stěně přechodové komory a stíhala Jen zamračenými pohledy. Když Alessiččiny kroky odezněly v útrobách stanice, Jen se na Carly podívala. „Přece sama dobře víš, proč tohle musím udělat, ne?“

„Jsme kamarádky,“ vyplivovala Carly. „Dřepíme na tomhle bohem zapomenutým kusu skály už tři roky. Copak mi nevěříš?“

Ne, právě teď fakt ne.

3

Den ubíhal pomalu. Alessička a Jen setrvaly u ovládacího pultu. Carly se odmítla dotknout přinesených lahví s vodou i sáčku kaše s broskvovou příchutí, které opatrně prohodily dveřmi, a dál seděla ve svém koutě a trucovala. Alessička se chvíli snažila navázat s ní hovor, ale nakonec to vzdala a připojila se k mlčení.

Když se čas přehoupl přes tři čtvrtiny dne, Jen se podívala na Alessičku. „Možná by sis měla trochu odpočinout.“

Dívka vypadala příšerně. Oči měla rudé od pláče, tvář úplně bledou, ale přesto se na ni usmála. „To zvládnou, Jen.“

„Ne,“ povzdychla si Jen, „vážně se potřebuješ prospat. Já tady s Carly zůstanu. Ty běž.“

Alessička se poslušně zvedla, mávla Carly na pozdrav a ta se na ni usmála. Jen počkala, až uslyší klapnutí dveří do ložnice, a teprve potom se obrátila na Carly.

„Ani ses toho jídla nedotkla.“

„Nemám hlad.“

„Takže hodláš hladovět, dokud tě nepustíme?“

Jedinou odpovědí jí bylo velmi pomalé mrknutí.

„Carly,“ pronesla Jen a opatrně vážila každé slovo. „Nevěřím, že jsi té bytosti utekla.“

Druhá žena nic neřekla.

„Sama jsem poznala, jak to bylo silné. Kdybych ji nebodla, roztrhla by mě vejpuľ.“

„To by určitě udělala.“

Něco ve způsobu, kterým Carly svou větu pronesla – jako by z ní vycítila náznak arogance –, přimělo Jen, aby se odmlčela. Carly ji pozorovala zpoza přivřených víček a na rtech jí pohrával samolibý škleb.

„Nemáš na sobě ani škrábnutí.“

„To jsem tedy měla kliku, co?“

„Vzduch venku je nedýchatelný.“

„A seš si tím jistá? Já jsem ho polkla. Byl úplně v pohodě.“

„Takže tvrdíš, že nám vědci lhali, když tvrdili, že je jedovatý?“

„Ano.“ Následovala další ospalé mrknutí.

Jen našpulila rty. S Carly vždy vycházely přiměřeně dobře, ale v tuhle chvíli si přála, kdyby se s ní nemusela už nikdy vidět. „Taky se půjdu na chvíli prospat.“

„Víš, proč mě do týhle zatracený díry poslali?“ zeptala se Carly a Jen ztuhla uprostřed pohybu, jímž se chtěla zvednout ze židle. Carlyin úsměv se nyní roztáhl přes celou tvář, ale nebyl na něj příjemný pohled. „Vím, že jsi viděla můj profesní životopis. Mám mnohem vyšší kvalifikaci, než jaká je tady zapotřebí. Nejspíš si tedy myslíš, že jsem provedla něco hodně špatného, co?“

Teď bylo na Jen, aby s ní hrála hru na mlčení.

„A v tom se nepleteš.“ Carly nyní mluvila tak potichu, že jí Jen sotva rozuměla. „Než jsem se ocitla tady, řídila jsem velkou fabriku na zpracování minerálů. Velkej podnik, kde jsem pod sebou měla desítky lidí. Měli jsme tam i jeden pásovej dopravník na drcení hornin na šterk. Po lávce nad ním jsem každé den chodila do kanclu.“

Carly pohlédla stranou a oči se jí zamlžily vzpomínkami. „Jeden člověk – už si přesně nevzpomínám, jak se jmenoval, Jon, James, nebo tak něco –, se mě každý ráno snažil přesvědčit o svém nápadu. Chtěl zefektivnit provoz. Chodil za mnou jako stín, dokud jsem se před ním nezavřela v kanceláři. Pak na mě pokaždý čekal u oběda. Ty jeho plány měly spoustu děr a v životě by nemohly fungovat, ale bez ohledu na to, kolikrát jsem mu to řekla, pořád mlel tu svou. Byl jako moucha, kterou nedokážeš odehnat. Každý ráno se na mě cestou do práce nalepil, až jsem to nakonec nevydržela.“ Znovu se na Jen podívala a s potěšením sledovala její výraz. „Už jsi asi uhádla, co se stalo, nemám pravdu? Když dopadl na dopravník, ještě žil, ale drtiče se o něj hodně rychle postaraly. Zem pod nimi byla úplně rudá.“ Zasmála se a olízla si rty. „Řekla jsem jim, že uklouzl. Nikdo neviděl, že bych do něj strčila, takže mě nemohli z ničeho obvinít, ale nejspíš věděli své. A tak mě potrestali tím nejefektivnějším způsobem, jakým mohli: poslali mě sem.“

Jen tiše zaklela a Carly se usmála.

„To stačí,“ pronesla Jen a celá se třásla.

Takto Carly ještě nikdy předtím nemluvila. Ano, někdy byla drzá, hrubá, bezohledná, ale Jen ještě nikdy nezažila, aby z ní prýštila taková zlomyslnost.

„Říkala jsem si, že bys to asi ráda věděla,“ pronesla Carly sladce a hned potom zavřela oči a předstírala spánek.

Jen se na místě otočila a zamířila k ložnici. V hlavě jí bolestně třeštilo stresem a frustrací. *Potřebuju pauzu. Šanci dát se zase dohromady. Daleko od Carly.*

Místnost byla chladná a tmavá. Zastavila se ve dveřích a naslouchala, jak Alessička vzadu ve své posteli pravidelně oddechuje. Ten zvuk ji uklidňoval. Neobtěžovala se

převlékáním – stejně nepředpokládala, že by spala víc než pár hodin –, a tak si pod deku zalezla tak, jak byla.

Trvalo, než se jí konečně podařilo usnout. Pod zavřenými víčky se jí bez ustání míhaly obrazy černého tvora. Viděla Carly, až nenormálně odvážnou, jak se vznáší do vzduchu. Pak jí chapadla bytosti strhla přílbu. Slyšela Carlyin křik. Rozběhla se k ní, ale čím rychleji běžela, tím pomaleji se ke Carly přibližovala. Jedno z chapadel se vecpalo Carly do úst; bránila se a pak do něj kousla. Z chapadla vytryskla krev připomínající inkoust a zalila jí celý obličej.

Z noční můry ji vysvobodila hlasitá rána. Jen se posadila na posteli a snažila se popadnout dech. Tělo měla mokré potem, jako by právě doběhla maraton, deka jí sklouzla na zem. A zatímco seděla a snažila se zklidnit své divoce bušící srdce, pochopila, že je něco špatně: neslyšela Alessiččin pravidelný dech vzadu v místnosti.

4

Ozvala se druhá rána a z hlavní části budovy k ní dolehlo táhlé škrábání. Jen vyskočila z postele. Alessiččina postel byla prázdná, ale pečlivě ustlaná. Jen vyběhla na chodbu.

„Prosím ne,“ mumlala v běhu. „Prosím, ať tam nejsi. Prosím, ať tam nejsi. Prosím.“

Hluk ustal, v místnostech bylo takové ticho, jako by byla jedinou živou bytostí na stanici 331. Vyběhla zpoza rohu a otevřela dveře do řídicí místnosti.

Přechodová komora byla otevřená a Alessička seděla zhroucená uvnitř, zády k Jen. Carly klečela před ní. Když zvedla hlavu, Jen ztuhla. Carly měla na tváři široký, nepřirozený úsměv. Jejich pohledy se nakrátko střetly, ale pak Carly přelétla očima k otevřeným dveřím.

Pohnuly se ve stejném okamžiku. Carly se vrhla na svobodu a Jen k ovládacímu pultu. Byla o zlomek vteřiny rychlejší; její ruka stiskla blikající červený knoflík a dveře přechodové komory se syčivě zavřely ve chvíli, kdy do nich Carly narazila.

„Sakra, Jen!“ zakřičela Carly.

Jen odstoupila od panelu a cítila, jak jí tělem proudí hrůza a zvedá se jí žaludek. Alessička seděla dál zhrouceně

na podlaze přechodové komory a vypadala jako panenka, kterou někdo naaranžoval tak, aby připomínala sedícího člověka.

„Co jsi s ní udělala?“ zavolala Jen přes plexisklo. Hlavou jí zběsile vířily myšlenky a ona se horečnatě snažila přijít na to, jak dostat Alessičku ven. Zoufale se přitom modlila, aby nebylo pozdě.

„Je v pořááádku, Jen,“ odpověděla Carly a vrátila se ke svému natahovanému, samolibému projevu. Pak popošla dozadu a znovu se objevila v Jenině zorném poli. „Ty snad ne, Jen?“

Jako by je slyšela, Alessička sebou najednou trhla. A pomalu, jako loutka voděná na drátkách, se začala škubavě zvedat. Vypadala přitom tak nepřírozeně, až se z toho chtělo Jen křičet.

„Lessi?“ zavolala Jen, když se dívka otočila k oknu do řídicí místnosti.

Alessička měla ochablou tvář a úplně prázdné oči, jimiž zírala kamsi do prostoru za Jeninými zády. Pak zamrkala a celé její tělo se otřásl. Škubla rukama, narovнала si krk a napřímila záda. Do tváře se jí opět vrátil uvědomělý výraz.

„Jen!“ Semknula si ruce na prsou, rychle mrkala a tvářila se stejně ustaraně jako pokaždé, když si myslela, že má problém. „Omlouvám se, Jen. Otevřela jsem dveře, abych jí dala najíst, a pak jsem si sedly na zem a povídaly si. Asi jsem musela usnout a – ty jsi zavřela dveře?“

„Ano.“ Jen pohnula rty, ale nevyšel z nich žádný zvuk.

Alessička vypadala normálně. Úplně normálně. Jen přesto nemohla zapomenout, jak ještě před chvílí seděla zhrouceně na podlaze, jako by z ní někdo vysál život...

„Už mě můžeš pustit ven,“ řekla Alessička a hrnula se k plexisklovému oknu, o něž se opřela rukou a věnovala Jen

svůj sladký, omluvný úsměv. „Ještě jednou se omlouvám. Víím, že jsem se tě měla nejdřív zeptat, než jsem sem šla, ale Carly říkala, že má hlad a..., je mi to moc líto. Pusť mě ven, prosím.“

„Ne.“ Jen věděla, co musí říct, a chtělo se jí z toho plakat. „Teď už jsi v karanténě i ty.“

Alessičce přeběhl po tváři stín – možná hněv, možná lítost – ale zaplašila ho tak rychle, že si Jen nebyla jistá, co vlastně zahlédla. „Ach, Jen,“ pronesla dívka rozechvělým šeptem. „Nezlob se na mě, prosím. Jenom jsem se snažila udělat, co jsem považovala za správné.“

Jen se odvrátila od ovládacího pultu, aby Alessička neviděla, jak moc řála svými slovy do živého.

Již první den, kdy Alessička dorazila na stanici 331, aby doplnila jejich tříčlenný tým, si Jen uvědomovala, že dívka je příliš křehká a mladá na práci, která pro ni znamenala celé roky odloučení. Když si Alessička prohlížela ovládací pult, který měla mít na starost, Jen se dívala, jak se jí prsty chvějí nad tlačítky s neklidem někoho, kdo ještě nikdy předtím nebyl mimo simulační místnost. Rozhodla se, že bude dívku chránit a vést, dokud jí neskončí smlouva. Pak jí pomůže k jednodušší a možná příjemnější práci na Perrosu. Své předsevzetí nesplnila. Ať už se Carly tam venku zmocnilo cokoli, nyní to mělo i Alessičku, a Jen tomu nedokázala zabránit.

„Jen?“ zavolala na ni Alessička a její hlas už zněl stejně jako kdykoli předtím, a Jen rvalo srdce, že jí nemůže otevřít. „Je mi to líto, Jen. Vážně jsem tě nechtěla naštvat.“

Jen se ušklíbla a obrátila se k oknu. Alessička její pohled opětovala, omluvně se na ni usmívala a její oči prosily o odpuštění. Carly byla až téměř vzadu, na protilehlém konci přechodové komory, a stála u polic s vybavením.

Odvracela od Jen pohled, jako by se snažila splynout s pozadím a doufala, že Jen zapomene, že tam vůbec je.

Jen nemohla Alessičku pustit..., ale také ji nechtěla nechat samotnou. Posadila se před ovládací pult, ignorovala dívčín zvědavý pohled a vypnula interkom. Když ji neuslyší, nebude v takovém pokušení.

Jakmile si Alessička uvědomila, že jí Jen neotevře, odvrátila se od ní a přešla ke Carly na druhém konci místnosti. Seděly vedle sebe a Carly vzala svoji kamarádku kolem ramen úplně stejně, jako to kdysi udělala Jen, když se Alessička rozplakala, protože se jí stýskalo po domově. Jen je obě ignorovala.

Ovládací pult nahrával a ukládal veškeré audio po dobu čtyřiceti osmi hodin. Za normálních okolností se o záznamy starala Alessička a bylo na ní, aby v nich našla data z průzkumných hlídek, která potřebovaly zkontrolovat. Jen ovšem přístroj dokázala ovládat natolik, aby si s ním poradila. Přetočila záznam na místo jen pár minut předtím, než Alessička otevřela dveře přechodové komory, a stiskla tlačítko přehrávání.

„Čau, Lessi,“ pronesla Carly plechovým hlasem. „Nemůžeš spát?“

„Ne.“

„Ani já ne.“

Následující minuty ticha vyplňovalo tiché šustění a šramocenění. Jen si představovala, jak si Alessička sedá k pultu a Carly přechází k oknu.

„Lessi, tobě můžu věřit, je to tak?“

„Samozřejmě že můžeš.“

Slyšela, jak si Carly povzdychla. „S Jen není něco v pořádku.“

„Jak... jak to myslíš?“

„Ten tvor tam venku na mě nijak nezaútočil. Jo, chytil mě za kotníky, podrazil mi nohy, ale nebyl nebezpečný. Tu přílbu mi strhla Jen.“

Alessička zmlkla.

„Nechtěla jsem nic říkat před ní, aby nezapnikala a nepokusila se ublížit i tobě..., ale myslím si, že chtěla, abych tam venku zemřela. Strhla mi přílbu a nechala mě, ať se udusím. Nejspíš si myslela, že to svede na tu kytku.“

Jen zaslechla tichý zvuk a usoudila, že se Alessička pokouší zadržet pláč.

„Je mi to moc líto, Lessi.“ Carlynin hlas zněl tiše, ale naléhavě. „Nevím, co mám dělat. Zamkla mě tady, aby nás rozdělila. Ta karanténa je jenom výmluva. Proč bych ji potřebovala? Vždyť nejsem nijak zraněná ani nemocná.“

Alessička něco zamumlala, ale Jen jí nerozuměla.

„Ne. Ten tvor byl naprosto neškodný. Všechno to udělala Jen. Nechce, abych tady pracovala. Chtěla se mě zbavit. Můžu ti to dokázat. Udělala mi na zádech modřinu – pojď se podívat, klidně ti ji ukážu.“

Alessička znovu něco zamumlala. Bylo s podivem, že jí Carly slyšela.

„Ne, to je v pořádku. Prostě pojď dovnitř a já ti ji ukážu. Pak se pokusíme vymyslet, co dál. Slibuju, že přijdeme na to, jak Jen pomoci, ale musíme spolupracovat. Musíme jedna druhé věřit. Ale ty mi přece věříš, že Lessi?“

Po vrznutí židle, z níž se Alessička podle všeho zvedla, následovalo tiché zasyčení otevíraných dveří, po nich opět krátké ticho a pak hlasitá rána, která vytrhla Jen ze spaní. Slyšela kňouravý výkřik, pak další ránu a táhlý zvuk. Další kroky – její vlastní, když vběhla do řídicí místnosti.

Jen nahrávku vypnula. Ponořila se do ní natolik, že si nevšimla, že se Alessička s Carly přesunuly. Teď stály

u okna a obě na ni upřeně zíraly. Z naprosto klidných tváří se na ni dívaly stejně klidné oči. Carly zvedla ruku a zaškrábala na plexisklo. Jen pochopila, co chce, a třesoucími se prsty znovu zapnula interkom.

„Ty si to nepamatuješ, vid', Jen?“ otázala se Carly.

„Co?“ odpověděla Jen vyschlými ústy. Jejich pohledy byly téměř hypnotizující.

„Nematuješ si, že jsi na mě zaútočila.“

„Protože nezaútočila! Ta rostlina –“

„Ta rostlina byla úplně neškodná. Omotala mi nohy, a když jsem se snažila vyprostit, tys mě zezadu popadla. Vykřikla jsem a tys mi strhla přílbu a vypnula audio, abych nemohla zavolat Lessi.“

„Ne!“ vykřikla Jen a vyskočila ze židle, aby se jim postavila. „To je lež!“

„Už týdný se chováš divně,“ zamumlala Alessička. „Včera jsem ti o tom už musela říct. Na to si už také nepamatuješ? Povídáš si ze spaní, ale odmítáš o tom s náma mluvit.“

„To... to není pravda,“ vykoktala Jen.

Alessička ji dál hypnotizovala pohledem.

„Je to pravda,“ pokračovala Carly. „Máme o tebe strach, Jen. To dělá tohle místo. Tahle stanice. Pro někoho tak silného jako ty je příliš daleko a příliš malá. Už pár měsíců postupně ztrácíš rozum.“

„Ne...“

„Ano,“ pronesla Alessička. „A včera to v tobě definitivně prasklo. Věděla jsi, že to, co jsi udělala, bylo špatné a hrozné, a tak sis stvořila falešnou realitu. O příšeře, která se pokusila Carly zabít..., ale ve skutečnosti jsi to byla ty.“

Jen si přitiskla ruce k tvářím a zjistila, že je má vlhké. Třásl se jí celé tělo. Chápala, že je něco špatně, že se snaží oslabit její odhodlání a přimět ji, aby o sobě pochybovala.

„Pamatuješ si, kvůli čemu tě poslali sem na stanici? Co jsi udělala?“ otázala se Carly. Měla zpola přivřená víčka a promlouvala k ní tichým, uklidňujícím hlasem. „Vzpomínáš si na to?“

„Odporovala – odporovala jsem svému nadřízenému –“

„Ne, Jen, pokusila ses ho uškrtit. Ale nikdy jsi svou vinu neuznala. Tvá mysl ji milosrdně překryla. Nesnesla bys pomýšlení na to, že jsi vrah.“

„Ne – ne –“

„Co si podle tebe budou posily z Perrosu myslet, až sem dorazí a zjistí, že jsi oba členy své posádky zavřela bez jídla a pití v přechodové komoře?“

„Ale tak to přece není...“ koktala Jen. „Daly jsme ti jídlo.“

Carly mávla rukou a ukázala kolem místnosti. „Nedaly. To ti jen namlouvá tvá mysl.“

Jen pátrala pohledem po zemi, na policích i na krabicích a snažila se najít balíčky s jídlem a láhve s vodou, které protlačila dveřmi dovnitř. *Přece jsme jí tam to jídlo dávaly, nebo snad ne?*

„Vidíš?“ pokračovala Carly a její hlas zněl Jen v uších sladce jako dětská ukolébavka. Nyní se k němu přidala i druhá žena v místnosti. „Své mysli nemůžeš věřit. Ale můžeš věřit nám. Chceme ti pomoci, Jen. Pusť nás, než dorazí posily, a my tě ochráníme, postaráme se o tebe... zařídíme, aby ti nikdo neublížil.“

„Dovol nám, abychom ti pomohly,“ šeptala Alessička. Stála tak blízko oknu, až ho zamlžila svým dechem. „Chceme ti pomoci.“

„To bude v pořádku, Jen. Stačí, když otevřeš dveře.“

„Otevři je, Jen.“

„To je v pořádku.“

„Nám můžeš věřit.“

Její ruka se vznášela nad červeným tlačítkem k odemčení přechodové komory. Třásla se po celém těle a v hlavě měla mlhu. Po tvářích jí stékaly slzy a dívala se na své dvě kolegyně z týmu, na dvě lidské bytosti, na které tu téměř tři roky spoléhala, záleželo jí na nich, starala se o ně. Usmívaly se na ni tak vřele a laskavě a ona pochopila, že by bylo šílenství, kdyby jim nevěřila.

Stiskla tlačítko. Dveře se s tichým zašuměním otevřely. Bylo tak příjemné se podvolit, přestat se bránit a přestat se svými kamarádkami bojovat. Protože přesně to byly – kamarádky. Prošly dveřmi, rozpřáhly náruč a sevřely ji ve svém objetí. Pevně si ji tiskly k sobě, i když se rozplakala, hladily ji po vlasech a šeptaly jí, že udělala správnou věc.

Pak se Jen na Alessicku podívala a spatřila na její kůži tenkou rýhu, jako nějakou vlasovou zlomeninu, která jí vybíhala zpod vlasů, pokračovala po čele mezi očima, dolů přes nos, rty, bradu i krk, aby nakonec zmizela pod límcem košile. Jen na ni nechápavě a jako omámená zírala. Najednou se rýha před ní začala roztahovat, až se úplně rozestoupila, dívčina usmívající se tvář ustoupila a místo ní se objevila pulzující černá hmota uvnitř. Jen se pokusila odtáhnout, ale držely ji pevně. Podívala se na Carly a zjistila, že napodobila svou partnerku; kůže jí začala ustupovat a z ulity, v níž se její tělo proměnilo, vyrazila černá chapadla, ochutnávala vzduch kolem sebe a natahovala se k Jenině tváři...

5

Jen stála venku před svou stanicí ve skafandru, který ji měl chránit před toxickým vzduchem měsíce, a dívala se, jak vedle přistává loď z Perrosu. Když dosedla, zvířila mohutná oblaka rudého prachu, a Jen podvědomě zvedla ruku, aby si chránila obličej, přestože na sobě měla přílbu.

Dveře lodě se otevřely a vyskákaly z ní tři postavy ve skafandrech. Jen je mávnutím přivolala k sobě a odváděla je do přechodové komory.

Jakmile kyslík v komoře nahradil jedovatý vzduch zvenku, nově příchozí si rozepnuli skafandry. „Děkuji, že jste přijeli,“ přivítala je Jen poté, co si sama sundala přílbu.

„Je to naše práce,“ pronesl velitel týmu, vysoký a šlachovitý muž. „Co máte za problém?“

Jen se dívala, jak si svlékají skafandry. Tým tvořili dva muži a žena; všichni vypadali tvrdě a schopně – přesně takové potřebovala. „To by bylo na dlouho,“ řekla, když si zavěsili skafandry na věšáky, „ale máme to tady teď trochu bláznivé. Pojdte dovnitř a já vám všechno vysvětlím.“

Dveře se otevřely a všichni vstoupili do hlavního prostoru stanice. Jen se na pomocný tým usmála, zatímco se za nimi, tiše jako stín, objevily Alessička s Carly. Jen jim

nepotřebovala nic říkat; všechny věděly, co je zapotřebí udělat.

„Provedly jsme na stanici určité změny. Chcete se podívat?“ zeptala se a zářivě se na nové přírůstky jejich malé kolonie usmála, zatímco její dvě sestry ze sebe za jejich zády shazovaly své lidské kůže.

ČÁST DRUHÁ

Stanice 332

6

„Diamanty?“ Charles pozorovala, jak ve vzduchu kolem tancují třpytivá zrnka písku zvířeného jejich přistávající lodí.

„Jo, jsou vážně pěkný,“ pronesl Jay ze sedačky naproti.

„Nesnáším diamanty.“

Jay se na ni otočil a jeho zarostlá tvář se roztáhla potěšeným úsměvem. „To jako vážně? Tak hezká dívka a nemá ráda diamanty? Ty mě nepřestáváš udivovat, Charlie.“

„Polib si,“ odsekla. „Jsou to ošklivý, předražený kousky uhlíku. A posluž si. Klidně mi dál říkej *Charlie*. Bude to pro mě báječná omluva, abych ti mohla nacpat do krku tvý vlastní koule i s ptákem.“

Jay byl natolik rozumný, aby již nic neříkal, ale úsměv na jeho tváři se ještě více rozšířil, a odhalil tak jeho velké, bílé zuby. *Koňské zuby*, pomyslela si Charles, když mu ukazovala vztyčený prostředníček.

Lod' dosedla na zvířený povrch země a její přistávací vzpěry se zaryly hluboko do vrstvy průzračného prachu. Motory se vypnuly, Charles si rozepnula bezpečnostní pás, postavila se a s úlevným povzdechem se protáhla. Přistání na měsíci nebylo snadné a po dvou hodinách v křesle ji už pořádně bolely svaly.